

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 8 (114),
вересень 2000

Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

СЬОГОДНІ І НАВІКИ ТОЙ САМИЙ
A
ІСУС ХРИСТОС

VIII
конференція
місії
«Голос надії»

Затишна галявина серед лісу, що поблизу м. Дубно, декілька днів була місіонерською. Місіонерською тому, що тут 24 - 26 серпня відбувалася VIII ювілейна конференція місії «Голос надії».

У цьому мальовничому куточку діє християнський дитячий табір «Світанкова зоря». Приміщення залишилися ще від радянських часів, про що свідчать панно на фасадах будиночків. На одному з них читаємо назви «комсомольських будов»: БАМ, Сургут, КамАЗ. Колись тисячі молодих людей їхали туди на заклик партії та комсомолу. На час конференції у цих будиночках проживали ті, хто залишив рідні домівки не на поклик комсомолу чи партії, а тому, що їх покликав БОГ. І географія праці місіонерів не менша ніж у колишніх комсомольців.

На конференції місіонери ділилися своїми турботами, radoцями і тим, що робить Бог у їхньому служінні.

ОДИН З ПЕРШИХ

Розглядаючи архівні фотографії редакції «Голосу надії», відібрані для місійного ювілейного бюлетеня, звернув увагу на одну чорно-білу, на якій молодий чоловік, років 25, середнього зросту, худорлявий, просто неба щось натхненно говорить людям, що оточили його. «Хто це такий?» — запитав у присутніх в редакції. «Один із перших місіонерів нашої місії, Микола Климчук». Зрозуміло: місіонер, значить благовістить про спасіння в Ісусі, як потім з'ясувалося, біля одного з вокзалів Росії. Так почалося моє знайомство з цим благословеним братом.

А на VIII ювілейній конференції нашої місії в Дубно редакція робила пам'ятне фото учасників першої місіонерської конференції. Мені було запропоновано запитати в декого з них про враження, про те, що запам'яталося від тієї далекої зустрічі. Я ж, пропустивши момент фотографування, мусив розпитувати братів, хто ж вони ті учасники. «Он один з них», — сказав наш художник Віктор. Я поглянув у той бік і побачив статечного чоловіка, до якого відразу ж підійшов, щоб взяти невелике інтерв'ю. Відрекомендувався і почув у відповідь: «Микола Климчук». І тут згадалося те чорно-біле фото. Невже? Солідність постави, чіпкий погляд карих очей, впевненість у голосі та рухах. Що ж, різниця між Миколою на фото і теперішнім — 10 років. А далі була розмова про його життя, служіння, про сім'ю, про становище в сучасних церквах, навіть про людські характери. Говорили, що інколи ми виправдовуємо свою нестриманість або, навпаки, надмірну повільність чи якийсь інший гандж власним характером. На це Микола сказав, що зі своїм характером ми можемо ввійти тільки в ад, в християнина має бути Христів характер. Ці слова мені запам'яталися.

З розмови дізнався, що Мико-

ла Климчук родом з села Дубище Ківерцівського району. Покаявся ще 14-літнім. В той час його батьки були невірними. Вони хотіли відвернути сина від «штунд», навіть возили в Почаїв. Але Микола добре знав, що отримав, — і тому стояв на своєму. Відвідував зібрання, читав Біблію, спілкувався з віруючими і з Богом, зміцнювався у вірі — і односельчани не могли не побачити, що бешкетник став врівноваженим юнаком. Невдовзі покаялися батьки і сестри Миколи. Сам же Микола мав потребу свідчити про Христа невірним, що він і робив в силу своїх можливостей. А нагода зробити справжню далеку місіонерську поїздку з'явилася в 1989 році. Віра Клімова запросила його і ще п'ятеро друзів у своє місто Іжевськ, що в Удмуртії, для проповіді Слова Божого. І ось у грудні того ж року семеро дітей Божих в Іжевську. Перші дні перебування в далекому місті найкраще запам'яталися братові. Микола пригадав, як вперше співали про Ісуса в приміщенні вокзалу. Їх тоді звідти вигнали. Почали співати біля вокзалу. Зібралися люди. Прийшли міліціонери і Миколу та Михайла Якушевського забрали у

VIII конференція місії «Голос надії»

відділення. Але через дві години охоронці порядку їх випустили, розпроцавшись як з друзями.

Пригадав брат і те, як співали на зупинках і в автобусах, запрошували слухачів до себе спілкуватися. Одного разу в одному з

автобусів, почувши братів, двоє хлопців вирішили прийти до них за оголошеною адресою. Їм сподобалися пісні, проповіді, але ще мали страх перед віруючими, який нагнітала радянська пропаганда різними небилицями. Тому, підійшовши до будинку, де тимчасово мешкали наші місіонери, вони змовилися, що один піде в квартиру, а другий чекатиме надворі. Якщо той довго не вертатиметься, значить — біда, треба кликати міліцію. Перший хлопець, зайшовши в квартиру і потрапивши в атмосферу доброзичливості, швиденько покликав свого товариша — і вони того ж дня обоє покаялися. Ось так дивно Господь використовував братів для спасіння заблукалих.

Пригадав брат Микола і свої візити в різні владні інстанції за дозволом проповідувати — і в райраду, в міськраду, у відділі КГБ, МВД, навіть в одне з міністерств, де під час обідньої відсутності начальника зробили зібрання. І в цих високих кабі-

нетах знаходилися люди, які йшли назустріч молодим Божим ентузіастам. Справді, ревність в ділі Божому здатна творити чудеса. Брати отримали дозвіл і проповідувати, і орендувати приміщення, а багато спроб перешкодити проповіді Слова не мали успіху.

Микола Климчук проповідував Ісуса Христа в Іжевську до 1996 року. З цим містом у нього пов'язано багато спогадів. Один з них — народження сина. Зараз Микола раз на рік відвідує Удмуртію, їздить по церквах, які організувала місія «Голос надії». А ще разом з дружиною Оксаною виховує семеро дітей — майбутніх місіонерів. Крім того, Миколу Климчука, якому тільки 35, чекає багато звершень в ім'я Господа Ісуса Христа.

Василь МАРТИНЮК.

На ювілейній конференції їх було зовсім небагато — учасників першої місійної конференції. Вони роз'їхались чи не по всій планеті. Дехто залишив місійні поля і працює на батьківщині, багато хто опинився аж за океаном. Дехто продовжує трудитись в місії далеко від дому і в найближчому майбутньому не думав залишати працю. Але майже всі, хто стояв біля колиски «Голосу надії», підтримують зв'язок з тими, з ким працювали, кому проповідували, тримають зв'язок з церквами, які утворювали. Їм завжди радісно зустрітися і є що згадати, про що поговорити.

VIII конференція місії «Голос надії»

Фото з VIII місійної конференції, використані в номері, Миколи Крисюка.

Нововолинська церква ХВС — церква місіонерська в повному розумінні цього слова. Вона евангелізує не тільки навколишні села, але й населені пункти Росії та інших областей України, з благословенням пославши туди своїх членів — молодих братів та сестер. Тому і не дивно, що серед місіонерів місії «Голос надії» найбільше вихідців з Нововолинської церкви.

На фото: служителі та місіонери з Нововолинська на VIII місійній конференції.

VIII конференція місії «Голос надії»

Любов Онишук: «Свою волю я підкоряю Божій волі»

Коли на місіонерській конференції я дивився на цю невисокого зросту тендітну дівчину, то думав, що не для неї нелегка праця місіонера. Та коли почав спілкуватись з нею, то зрозумів, що вона — справжній воїн Ісуса Христа у Його всеозброєнні, загартований суровими морозами Півночі, який не боїться ніяких перешкод. Люба Онишук поїхала в місто Інту Республіки Коми понад вісім років тому і, мабуть, не збирається повертатися назад. Люба далеко від своєї родини, але їй втішає те, що вона разом з Ісусом. Я побачив в її очах іскорку, іскорку любові до тих, кому вона присвятила своє життя в ім'я Ісуса Христа.

*Божих Тобі благословень,
Любо!*

— З чого розпочалося твоє місіонерство?

— Спочатку мені було дуже цікаво поїхати кудись разом з молоддю. Я спостерігала, як вона їздить, співає, розповідає про Бога, і мене це дуже запалювало до праці. І ось одного разу отримала запрошення поїхати з братами на північ. Я погодилася, хоча не знала, що там буде і як там буде. Але, слава Богу, маю досі велике бажання там працювати.

— Любо, розкажи про церкву міста Інту на час твого приїзду.

— Група «Євангеліст» на чолі з Федором Величком організу-

вала нові церкви. Але оскільки в Інті вже була церква, то там ми почали працювати як вчителі недільної школи. Тут було небагато людей, майже всі вони похилого віку, які колись були заслані просто так, навіть не за Слово Боже, але потім ув-

ірували. Я навіть точно не можу сказати, скільки їх було, десь чоловік 20-30. Багато з цих людей вже виїхали, деякі померли. З тієї церкви залишилося тільки декілька чоловік.

— А що зараз представляє собою ваша церква?

— На сьогодні в нашій церкві десь біля 40 членів. Невеличка церква. Але, слава Богу, маємо молитовний будинок. Люди заходять, каються. Слава Богу, і в цьому році було хрещення, хоч прийшло тільки дві душі.

— В чому полягає твоя праця в церкві як місіонера?

— В основному я працюю з дітьми в недільній школі, а також веду спів у церкві. Також доводиться бути, так би мовити, організатором у роботі з молоддю. А ще дуже часто доводиться відповідати людям на запитання, допомагати вирішувати їхні соціальні та духовні проблеми. Пастор Білик Петро виїхав, а, як звичайно буває, коли міняються пастори в церкві, то й проблеми виникають, аж доки люди звикнуть до нового пастора. А я місіонер із «старих» віруючих, то мені доводиться вислуховувати різні проблеми. І я слухаю і думаю: якби я була в Україні, то б і не знала тих проблем, не чула б про них і мені не доводилося б відповідати на питання. А тут мені доводиться і знати проблеми людей, їхні біди, і разом молитися з ними, і допомагати їм, особливо молитвою. Я завжди прошу в Бога мудрості, щоб щось порадити, як відповісти.

Також доводиться проводити євангелізацію. Зараз ми частіше проводимо євангелізацію з дітками недільної школи. На Різдво нас запросили в міську бібліотеку, також ми були в дитячому притулку. І діткам нашим сподобалося, і люди були дуже задоволені. Нашу програму навіть показали по республіканському телебаченні.

Наші сестри, що працюють з християнською бібліотекою, вирішили піти в центральну бібліотеку міста і запропонувати свої книги. Директор бібліотеки радо прийняла наші книги і запросила нас спілкуватись з дітьми. Багато дітей з вулиці заходить до нас. Дуже багато перешкод з боку батьків. Про нас деякі люди говорять лихе. Батьки ж не знають, хто ми такі. Буває так, що дехто з дітей раз-два прийде — і все, батьки не дозволяють. Раніше ми могли спокійно піти в будь-яку школу, нас запрошували, ми викладали уроки, проводили євангелізацію по всіх школах та інших навчальних закладах, то сьогодні зовсім по-іншому. І в загальному, зараз відчувається якась байдужість в суспільстві, люди звикли, що релігія — це як мода. Та я думаю, що люди прийдуть ще до нас. І зараз діти приходять, молодець. Звичайно, молодець, коли приходять, то вона поводить себе так по-вуличному, а далі серйозно цікавиться Словом Божим. Можна сказати, що для молоді молитовний дім — «прохідний двір». Хто хоче — заходить. Я вважаю, що це непогано, бо сіяти треба. Це також праця. Наше діло сіяти. Бог же буде вирощувати.

— Чи жаліла ти, що вибрала місіонерську працю?

— Ні. Просто бували моменти, я думаю, що вони в кожного місіонера є, коли дуже важко. Тоді хочеться, щоб хтось допоміг, щоб хтось порадив чи підказав, чи дав настанову. Тоді так хочеться до когось звернутися, а поряд нікого нема, тільки Ісус, Він найближче. Стаєш на коліна, молишся. І слава Богу за ці труднощі, тому що в них я навчилася довіряти Господу, на Нього покладається. Ось чому я не жалію, що стала місіонеркою.

Слідкуючи за своїм життям, я помітила, що Бог влаштовує його

саме так, як ми хочемо. Звичайно, свою волю я підкоряю Божій волі. Я прагну, щоб Бог керував моїм життям і надалі, скільки б я не жила. Бог не хоче чогось робити, що нам не до душі, що нам не подобається.

Я навчилася більше довіряти Господу, більше полюбила Господа, просто зрозуміла, що так цікавіше жити, ніж коли ти живеш осторожно усього, коли тебе ніщо не стосується.

Там, в Інті, інколи немає з ким порадитися. Тому коли отримую газету «Голос надії», то все одно як лист з рідного дому, від рідної сім'ї. Прочитаєш газету — і отримувеш на довго радість. Я не раз відмічаю, як Бог відповідає на мої проблеми саме через газету. Тому мені дуже хочеться подякувати тим, хто працює в редакції нашої газети.

— *Ти одна там, серед снігів, чи не вабить тебе додому?*

— Мені церква Інті як рідна сім'я. Хоча, звичайно, до рідні хочеться поїхати, але знаючи проблеми тих людей і знаючи, ким ти є для всіх них, я навіть не знаю, як розлучитися. Можливо, колись і доведеться, лише Бог знає, як воно далі буде. Просто, я люблю тих людей, люблю, навіть північ полюбила. Мені подобається там. Жити там завжди я б не

погодилася, а так, ради Господа, ради тих людей згідна і просто не уявляю собі іншого життя.

— *Коли ти приїжджаєш додому, чи батьки не кажуть тобі: «Любо, дитино, повертайся додому!»*

— Буває таке, особливо після того, як брат Вітя вернувся з Воркути. Але щоб змушували, то ні. Мама моя говорить: «О, я вже не вірю, що ти звідти вийдеш». Тому що я трішки побуду вдома — і вже рвусь туди. Приїхала, побула вдома, вже мені телефонують: «Люба, то, Люба, те проблеми». Я розумію їх.

— *І на кінець, що б ти сказала людям, які моляться за місіонерів, за що їм молитися?*

— Якщо конкретно, то за те, щоб Бог давав сили перемагати всякі перешкоди, які ворог ставить на нашому шляху, щоб Бог давав більше мудрості і щоб допоміг залишитися вірними Йому до кінця. Я дуже дякую нашим молитвеникам, особливо Ірині з Нововолинська, її чоловікові Миколі Юрчуку. Я вдячна Господу і їм за те, що вони мене підтримують молитвами. Я це знаю. Хай їх Бог благословить, бо це теж праця на ниві Його. Я вважаю, що вони також місіонери, тому що вони підтримують місіонерів.

Розмову вів Юрій Троць.

Німеччина: сектанти вимагають включити Біблію в перелік «небезпечних» книг

Адвокати, які представляють інтереси однієї з сект, звернулися до німецького міністра у справах сім'ї Христини Бергман з вимогою включити Біблію до списку небезпечних книг, читання яких може принести шкоду дітям.

Баварські юристи Крістіан Зайлер та Герт-Йоахим Гетцель, які багато років працюють на секту «Universalles Leben» («Універсальне життя»), заявили, що Біблія є небезпечною для підростаючого покоління, оскільки вона містить багато описів «неймовірних вбивств», які «видаються за волю Богу».

Біблія «проповідує геноцид, расизм, ненависть до євреїв, жорстокі розправи над перелюбниками та гомосексуалістами, вбивство власних дітей та інші різноманітні розбещення», — стверджують Зайлер і Гетцель.

На думку адвокатів, Біблія повинна бути в списку «небезпечних» книг до того часу, поки за неї не будуть вилучені всі «кровожерливі пасажі, які порушують права людини».

Коментуючи вимоги Зайлера і Гетцеля, офіційний представник католицької Мюнхенської єпархії охарактеризував їх як абсурдні, додавши при тому, що в такому разі необхідно заборонити всі книги з історії та газети. В Біблії так багато описів жорстокості, тому що вона адекватно описує темноту людських душ, викликану гріхом. Що ж стосується двох адвокатів, то вони, на думку представника церкви, просто не зрозуміли змісту Святого Писання. Ще один представник Мюнхенської архієпархії богослов Ганс Лісель, який курирує діяльність сект, зауважив, що заява двох адвокатів стала ще одним актом агресії з боку «Універсального життя». Ще досить недавно ця церква добивалася вилучення прикметника «християнський» з назви Християнсько-соціального союзу (ХСС) — однієї з найвпливовіших партій Німеччини.

Радіоцерква.

Ось уже вдруге гостями конференції місії «Голос надії» було подружжя Джіни та Альфреда МакКроцьких зі Сполучених Штатів. І не тільки гостями, але й активними учасниками: вони брали посильну допомогу у фінансуванні 8 конференцій, крім цього брат Альфред проводив семінар. Благословення Вам, друзі!

«ГОЛОС НАДІЇ»

VIII конференція місії «Голос надії»

Звичайна доля звичайної людини... Що може бути цікавого в ній для нас, котрі звикли до безлічі сенсаційних повідомлень за собою масової інформації. Звичайна людська доля... Це просто будні, в яких твориться життя. Ми звикли вважати їх звичайними. Та у Бога немає звичайних днів, звичайних доль, а тим більше звичайних людей.

Ось і життя місіонера в Карелії Віктора ОСТАПЧУКА, з яким ми зустрілися на конференції, на перший погляд, таке звичайне, а водночас неповторне у своїй простоті. Одне очевидно — брат працює для слави Господа, і Бог є з ним. Та все ж ваша молитовна підтримка, шановні читачі, ой як необхідна йому в цій нелегкій праці.

Народився я в Україні, у Володимирецькому районі Рівненської області, село Довговоля, у сім'ї віруючих батьків. Мій тато прийшов до Господа в рік мого народження. Так я ріс, ходив на зібрання разом з батьками, брав у них участь. Коли в нас проходили молодіжні служіння, я слухав, як проповідували старші брати, і в мене теж пробуджувалося бажання проповідувати. Я був дуже малий, низького зросту. Але вставав проповідувати. І коли я піднімався і читав Біблію, то тільки мою голову було видно з-за столу, через що багато людей усміхалися. Це була не лукава усмішка, а щира. Коли я закінчив школу, почав працювати, то відчув дуже велике бажання бути місіонером, проповідувати про Бога людям, які ще знають про Нього.

Я пам'ятаю випадок, який стався одного разу у моєму житті. Це була неділя, я сидів у хорі і Дух Божий торкнувся мого серця, мені дуже захотілося плакати. Я не знав чому. Після закінчення служіння пішов додому, мені хотілося знайти те місце, де ніхто не заважав спілкуватися з Богом. Коли я знайшов таке

місце, то дуже плакав, молився і казав: «Господи, якщо Ти хочеш, щоб я став Твоїм працівником, якщо Ти хочеш використовувати мене, то приведи мене в якесь місце; може,

«Хохол, убирайся туди, оскільки приїхав. Якщо не уберешся, пострадають твої діти, сожжем знанні сектний гараж и машину».

це буде дуже далеко, але Господи, я хочу звершувати працю Твою». Десь через місяць після цього я зустрівся з одним братом, який попросив мене поїхати в Карелію будувати молитовний будинок. Там я пробув місяць, потім поїхав знову додому, але в мене вже була думка знову повернутися. Коли інший брат їхав в Карелію, я попросився поїхати з ним добудувати молитовний будинок. Дорогою він попросив мене, щоб я заїхав до нього в селище Кестеньга. Я пробув там місяців десь два-три. За цей час брат вступив у Богословську академію в Санкт-Петербурзі і по-

просив мене, щоб я залишився замість нього у церкві. Так я потрапив у Кестеньгу в Карелії, де тепер і працюю.

Наша церква не дуже велика, всього 23 члени. За цей час, який я провів в Карелії, а потрапив я туди в 1994 році, дуже багато змінилося. Тут я одружився, маю дружину Тетяну, двох дітей Захара і Давида. Дуже багато різних подій було в церкві за час моєї праці. Я дякую Богові за те, що він мене беріг. Мені погрожували, моїй сім'ї, дітям. Одного разу мені написали анонімку такого змісту: «Хохол, убирайся туди, откуда приехал. Если не уберешся, пострадают твои дети, сожжем здание секты, гараж и машину». Я не знаю, можливо, Господь випробовував мене тоді. Звичайно, був якийсь страх у серці, але ж я надіявся на Господа. І жодна з цих погроз не здійснилася. Я просив, щоб брати і сестри молилися, і Господь зберіг тоді — і зберігає до цього часу. Його милість є над нами.

Я проводжу служіння в селищах Совпорог, Новий Совпорог, Пяозеро, Тунгозеро. Коли ми приїхали провести служіння в Н.Совпорозі, прийшло дуже багато людей, було багато дітей, і

лише один мужчина, який нас дуже уважно слухав, а після закінчення служіння підійшов до мене і каже: «В мене в кишені сатана». Ми насторожилися, думаючи, що це може бути? Він держав руку в кишені, потім дістав її звідти, показав цигарки і сказав, що він раб, що залежний від цієї невеличкої коробки, від диявола. «Я багато зусиль прикладав, але не міг нічого зробити», — сказав він зі слезами. За сім років своєї роботи в Карелії я вперше побачив, що чоловік го-

ворить зі слізьми про свої проблеми і, головне, цікавиться життям Ісуса Христа. Це мене дуже схвилювало. У церкві в мене немає жодного брата, у нас всі сестри і більшість з них похилого віку, молодь не хоче відвідувати служіння. Цей чоловік захотів, щоб ми помолилися за нього — і ми помолилися. І вірю, що Господь і над ним звершить свою працю, що він зможе пізнати Його.

Ми хочемо, щоб Бог привів до спасіння молодь у тих селах, де

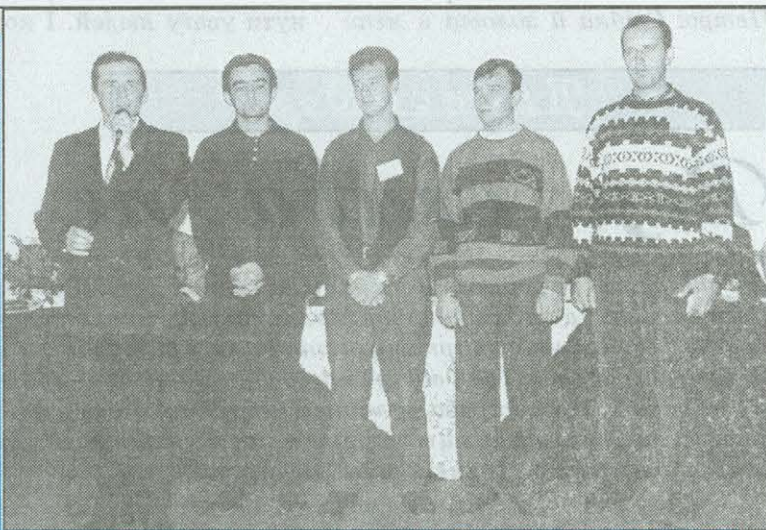
ми працюємо. Для цього проводимо молодіжні зібрання. Молодь приходить, надіємося, що дасть Господь — і хтось покається, залишиться там і буде працювати, щоб я міг далі їхати, проповідувати тим, хто ще нічого не чув про Христа. В тих селищах, де ми працюємо, є багато людей, які прийшли до Христа. В селищі Тунгозеро ми вже відкрили церкву, тепер плануємо відкрити в Пяозеро. Я вірю, що Господь допоможе нам в цьому.

VIII конференція місії «Голос надії»

Читачі нашої газети вже знайомі з брусливською четвіркою місіонерів (№10, 99). Славик Пуйда, Сергій Тарасюк, Володя Маньчик, Юрій Коваль — завзяті і віддані Ісусу брати. І ось саме з ними довелося зустрітися на восьмій місіонерській конференції. Прості хлопці, знайомі з труднощами і готові допомогти і дати відповідь на будь-яке питання. Своєю зовнішністю викликають довіру. Підхожу до них з передчуттям цікавої розмови. Та ба, часу обмаль. Тільки познайомилися — і вже початок святкового служіння. Тому розмовляти зі всіма не вийшло, за всіх відповідав Юрій Коваль, інші брати пішли до залу.

— Юрію, познайом мене з Брусиловом і його населенням.

— Можу тільки сказати, що Бруслив — старе місто. Цього року святкували 902-річчя з його заснування. Воно є батьківщиною Івана Огієнка, того самого, хто переклав Біблію українською мовою. Серед населення ж поширене ворожіння.

Брусливщина — духовна пустеля України

Люди переважно показово побожні і разом з тим запеклі в своїй показовій побожності. Вони знають свій город, своє господарство, а все інше їх не цікавить.

— Брусливська церква «Світло Євангелії» — церква місіонерська. Ви проводите євангелізації в навколишніх селах. Розкажи про деякі з них і методи євангелізації в них.

— Цього року ми розпочали роботу ще в двох селах — Нові Озеряни та Солвіївка. Якщо говорити про Нові Озеряни, то вважається, що це одне з найспокійніших сіл району. Перед тим, як увійти в нього, ми рік молилися. Коли отримали намет для

зібрань, то зрозуміли, що це саме те, саме той метод, за допомогою якого ми євангелізуємо це село й інші. Отримавши дозвіл від влади Нових Озерян, ми розкинули свій намет. Спочатку селяни говорили, що до них приїхав цирк (бо ж намет круглий). Але ми приїхали з Божим Словом, а разом з нами прийшов туди Бог. Наметові богослужіння проводилися протягом двох тижнів. Голова сільради до нас ставилась прихильно. Запрошувала приїжджати ще. Розповідала нам,

Закінчення на стор. 9

А Петро та Іван на дев'яту годину молитви йшли разом у храм. І несено там чоловіка одного, що кривий був з утроби своєї матері. Його садовили щоденно в воротах храму, що Красними звалися, просити милостині від тих, хто до храму йшов. Як побачив же він, що Петро та Іван хочуть у храм увійти, став просити в них милостині. Петро ж, що був із Іваном, поглянув на нього й сказав: Подивися на нас! І той подивився на них, сподіваючися щось дістати від них. Та промовив Петро: Срібла й золота в мене

лю, як ви скажете, не відбирайте від мене останньої краплини життя». На моїх очах його підняли, одягнули, посадили на візок і кудись повезли.

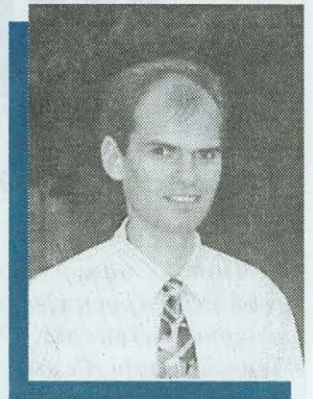
Можливо, і цей, що при Красних воротах храму, чоловік подібний до цього нещасного в парку. Ми не знаємо. Але те, що світ сьогодні повний жорстокості та зла, то це так. І часто такі люди втрачають надію на якийсь вихід зі своєї ситуації. Ці люди знаходять собі бляшані баночки, кладуть туди кілька монет і бряжчать ними для того, щоб привернути увагу людей. І коли призу-

«Подивись на мене. Так, золота та срібла не маю, грошей також, одяжі і хліба навіть не маю. Але те, що я маю, те даю: в ім'я Ісуса з Назарету встань та ходи». І цей чоловік встав і пішов. Оце так подарунок! Можливо, каліка встав та запропонував їм якісь гроші. «Скільки це все коштує?» Можливо, хтось підійшов до них і запитав: «Як ви це все зробили? Я так хочу робити». А можливо, таких, як той кривий жебрак, було багато. І вони теж почали кричати: «Дайте й нам це». Таке не написано. Факт один: людина, яка до цього не ходила, тепер ходить

Проповідь

Вся слава не нам

Іван СЕРТ народився в Україні, в селищі Нові Трояни, що на Одещині. Його батьки нащадки тих болгар, які кілька століть тому покинули свою країну, зруйновану турками, і знайшли притулок на українській землі. Пізнавши Господа, Іван відчув потребу свідкувати про милість Ісуса своєму народові. Ця потреба була непереборною. І ось уже два роки він благовістить в Болгарії. А з цього року — як місіонер місії «Голос надії». Божих благословень тобі, Іване, і всім болгарам.

нема, але що я маю, даю тобі: У ім'я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи! І, узавши його за правцю, він підвів його. І хвили тієї зміцнилися ноги й суглобці його!... І, зірвавшись, він устав та й ходив, і з ними у храм увійшов, ходячи та підскакуючи, і хвалячи Бога! Народ же весь бачив, як ходив він та Бога хвалив» (Дії 3:1-9).

Подібна картина, я думаю, відома кожному. В багатолюдних місцях, десь на базарі, біля храму, в якомусь парку ви бачили калік, що просили милостині. Перед самим Новим роком я був у Софії і зайшов у парк. Уже сутеніло. Побачив чотирьох чоловік, що роздягли одного інваліда і, скинувши з інвалідного візка, вимагали в нього віддати їм всі гроші. Кажуть: «Ми тебе одягаємо, ми тебе годуємо, ми тебе приносимо на вокзал, ми тебе забираємо з вокзалу. Ти хочеш робити на нас чи ні?» Цей чоловік лежав роздягнений на цементному помості і благав: «Так, я все зроб-

пинитись біля таких людей, то можна побачити, що дехто, проходячи мимо, дивиться на них зі злом, мовляв, він знову тут. Хтось проходить і, не дивлячись на такого, кидає кілька монет і швидко відходить. Можна спостерігати, як хлопчакі, підійшовши до каліки, висипають всі монети з його баночки і кидають туди кілька камінців.

Отож, до того чоловіка, який від свого дня народження не ходив, підходять двоє звичайних мужчин. Петро каже: «Подивись на нас». І він дивиться на них. Напевно рідко так було, щоб хтось зупинявся біля нього і він міг подивитись йому в лице. Писання каже, що цей кривий дивиться лише з однією метою — щось отримати. Всього лише кілька монет. Але Петро розводить руками і каже: «У мене їх немає». Сьогодні в цьому світі кажуть: «Що ти за мужчина, що ти за голова сім'ї, що ти за господар, коли в твоїй кишені немає грошей». Для чого ти, Петре, тоді зупинився?

за Петром та Іваном і славить Бога.

Так буває, коли ми щось хочемо від Бога, коли ми хочемо щось отримати від Нього, то Він хоче, щоб ми підняли свої очі і подивились, перед ким ми є, до кого ми спрямували свій зір, де лежить наше серце, до кого ми простягаємо руки і що ми просимо. Я вірю, що в той момент, коли кожен з нас поверне свою голову до Бога, підійме до Нього своє лице — він отримає те, що бажає. Цей кривий почав чекати щось від Петра та Івана: «Що ти мені даси?»

Мені Господь нагадав подію: коли Авраам зустрівся з Богом, то Бог каже йому: «Аврааме, нагорода твоя буде великою». І Авраам питає Його: «Що Ти мені даси, коли я бездітний? Що ти мені даси?» Коли ми прослідкуємо за життям Авраама в книзі Буття, то побачимо, що він багатий, він був щасливий тільки тому, що його зір завжди був спрямований до Бога. І коли ми хочемо отримати відповідь, коли ми хо-

чемо отримати зцілення, то Бог хоче, щоб ми завжди дивились на Його лице. Він хоче, щоб ми спрямували свій погляд на Нього і чекали. І я вірю: рано чи пізно відповідь прийде.

У нас в Болгарії, в одній церкві на Різдво пастор став за кафедру і сказав: «Сьогодні Різдво, сьогодні ми проведемо наше служіння дуже весело. Сьогодні в кінці ми зробимо заклик до покаяння, але не будемо молитись за зцілення». Але так, як ми думаємо, Бог так не думає. І так, як іноді ми вирішуємо наші справи, Бог так не вирішує. В церкву вносять на носилках мужчину, колишнього відомого всім болгарам найбагатшого бізнесмена. Ракові клітини з'їдають його організм. Дружина поклала його в свій лімузин і привезла в церкву, щоб хтось помолвився за нього, можливо, хоч там допоможуть йому. Всі гроші витрачені, все багатство втрачено. І все надаремно. І свекруха говорить своїй невістці: «Мій син помре десь по дорозі. А невістка відповіла: «І так його життя закінчується».

Вона зайшла в церкву, де помолвились за її чоловіка. Занесли його назад в машину і повезли додому. По дорозі цей чоловік встає і каже: «Я хочу їсти». Він з'їдає всі сухарі, випиває повний термос кофе. Коли його мама почула гул машини, вона заплющила очі, думаючи, що син уже мертвий. Її хтось обійняв. Коли ж глянула — вона в обіймах сина.

Дорогі мої, Бог той, Хто творить чудеса. І він нас використовує не для того, щоб ми себе прославили, а для того, щоб прославилось ім'я Господнє. Петро міг би сказати: «Люди, ідіть за нами, ми зробимо якусь церкву. Покажім цим юдеям, що Бог у нас діє». Але в цей момент зцілення, і у всі інші моменти ми бачимо, що апостоли твердять тільки одне: «Вся слава не нам, а Тому, Хто помер за нас». Ось чому часто Бог не діє: тому що ми хочемо, щоб вся слава була нам. А Бог каже: «Вся слава належить Мені». Будемо Його прославляти, будемо іти за Ним, будемо дивитись на Нього — і він завжди буде відповідати на наші молитви.

Закінчення, початок на стор. 7

що дзвонили з районної міліції і питали її, чому в селі вже два тижні так тихо, ніяких пригод (село хоч спокійне, але бувають і бійки, крадіжки тощо), на що вона відповіла: «Що може бути, коли вся молодь в наметі слухає про Бога». Люди говорили: «Що ми будемо робити, коли ви поїдете?» До нас приходило багато молодих людей, які приїжджали до своїх бабусь та дідусів. Вони повернулися до місць свого постійного проживання і понесли те, що Бог посіяв у їхніх серцях. Зараз ми в Нових Озерянах періодично проводимо богослужіння. Не багато людей приходить, але, головне, приходять.

Соловіївка, в якій ми також проводили наметові служіння, — то це вже найбуйніше село у районі. Якщо звернутися до історії, то кажуть люди, що туди при царській Росії засилали злочинців. А тепер багато жителів села відбували або відбувають строки покарання. Коли запитуєш когось з дітей: «Де твій тато?», то часто чуєш: «В тюрмі». Духовна атмосфера в селі дуже тяжка. П'янство, бійки, погрози. Її може змінити тільки Бог. І Він робить свою роботу. Одна вчителька молодших класів приходила до нас. Казала, що читає Біблію по чотири години — і не може відірватися, багато запитувала. Вона була в нашій церкві на служінні. Я думаю, дасть Бог — і в тому селі буде проводитися нормальна духовна робота.

— *Брате Юрію, чи у вашій церкві складають плани на майбутнє? Якщо так, то поділися ними.*

— Звичайно, складаємо плани. Коли я вчився в коледжі, один брат-учитель казав: «Ти мусиш жити так, як ніби Христос має прийти сьогодні, але планувати ти мусиш так, як ніби Він не прийде ще сто років». Поки живемо на землі,

VIII **КОНФЕРЕНЦІЯ** **МІСІЇ** **«Голос надії»**

ми повинні планувати свою роботу. Деякі з наших планів будуть виконані, а деякі Бог змінить. Господь зробить за своїм планом. Але планувати мусимо.

Щодо наших планів, то в районі 37 сіл — це духовна пустеля. Дуже хочемо, щоб в кожному з них була церква і служитель, який би там працював. Зараз будемо дім молитви в Брусиліві. Це буде євангельський центр району. В районі церков як наша ще немає, молитовних будинків немає. В селі Хомутець придбали недобудований будиночок і хочемо із нього зробити дім молитви, щоб віруючі села мали своє приміщення. Правда, ми поки не встигаємо все зробити, але надіємося, що Господь нам допоможе.

Залучаємо до роботи молодь віком 13-14 років і більше. Беремо їх на євангелізацію. Молодь треба привчати до роботи. Якщо вона звикне працювати від початку свого навчання, то працюватиме і далі. Якщо ж вона звикне сидіти — її буде дуже важко змусити щось робити. Тому ми прагнемо виховувати молодь в дусі євангелізації, щоб вона розуміла, що таке духовна праця, була зацікавлена щось робити для Бога. Хочемо виховати і виховуємо нових проповідників, братів, яких можна буде послати на нові ділянки роботи, доручати їм роботу в окремих селах.

— *Прекрасні плани. Нехай Бог благословить тебе, Юрію, твоїх братів-друзів, всю церкву «Світло Євангелії» — і всі ваші плани виконуються.*

Василь МАРТИНЮК.

Слава Богу! Доброго дня Вам! Пише Вам Оксана Єлагіна. Читала у Вашій газеті свідчення інших читачів і нарешті знайшла вільний час, щоб написати про своє навернення.

Одного разу мені приснився сон, якого я не зрозуміла. Мені

чоловіком. Але я все одно спілкувалася з ними. Приїжджали до нас в село євангелізаційні групи. Я бачила і розуміла, які щасливі ці молоді брати і сестри, бо в них є сенс життя, якого я тоді не мала.

Стала читати Євангелію. І ця

Свідчення

«Жалію, що мій сон не здійснився раніше...»

було тоді 15 років. Уві сні я йшла по дорозі — і раптом хтось закричав: «Подивіться!..» Я підняла голову — і побачила, як по небі на колісниці їде Ісус.

І знов я бачила чіткий сон. Я стою, а на плечі у мене лежить чиясь рука. В той час, коли рука доторкнулася до мене, пролунав чийсь голос: «Ти добра дівчина. Я повернуся до тебе!» Голос назвав цифру 2 чи 22. Я не зрозуміла, що могло означати це число, і чекала чогось неймовірного. Але нічого такого не було. Роки минали. Я вийшла заміж, народила доньку Настусю. Жила, як всі ті, хто не знав Бога. Любила дивитись по телевізору фантастику, слухати сучасну музику, дивилась фільми, в яких повно насилля, хотілося добре одягатися, надіялась тільки на гроші, які заповнили життя. Але цього всього було замало для життя.

І ось в жовтні виповнилося мені 22 роки. А дні спливали за днями. І одного разу до сестри Світлани завітали гості. Це були віруючі люди: пастор Валерій Глоба з дружиною та інші. Спочатку я поставилася до них вороже. Просто пішла з донькою до другої кімнати і там чекала, коли нарешті вони пойдуть.

Потім поговорила зі Світланою і вияснила, що вони вже не такі й погані. Віруючі приїжджали до нас кожної суботи. І з кожним разом мене все більше і більше притягувало до них. Через це були суперечки з

книга мене так зацікавила, що як тільки з'являлася вільна година, я жадібно її читала. Прочитала її до кінця. Зрозуміла, що на Голгофі було розіп'ято нашого Спасителя Ісуса Христа. Він терпів біль, змив Своєю кров'ю мої гріхи, помер та воскрес із мертвих, щоб дарувати вічне життя тим, хто вірить у Нього як у Свого Спасителя.

Я покаялася. Стала дивитись на цей світ зовсім іншими очима. Перестала дивитись телевізор. Буває, що дивлюсь інколи, та вже не те, що раніше. Гроші втратили значення у моєму житті. Хоча в нашому житті не обійтися без них, та любов нашого Господа Бога за них не купити.

З допомогою Валерія та його дружини я стала готуватися до водного хрещення. Коли про це дізнався чоловік, то сказав, щоб я зробила вибір між ним та хрещенням. Але я від свого не відступила. 16 липня прийняла водне хрещення. Коли приїхала додому, то чоловік сказав, що у мене навіть голос змінився і що він за мене дуже радий. А ще сказав, що йому набридло таке життя. Він теж покаявся і надіється, що наступного року прийме водне хрещення. Ми молимося за це разом з ним.

Тільки тепер я зрозуміла увесь сенс життя. Жалію тільки про одне, що мій сон здійснився не раніше. Та слава Богу, що Він дав мені цей час — і я повірила в Нього.

Терапія може стати формою «ідолопоклонства» — попереджає архієпископ Кентерберійський

Духовний лідер англійської церкви вважає, що захоплення сучасних людей терапією може стати формою ідолопоклонства. Виступаючи на євангелічному конвенті в Амстердамі, архієпископ Кентерберійський Джордж Керрі, примас церков Англії, минулого понеділка заявив, що терапія має тенденцію замінювати собою релігію, причому Христа Спасителя замінює «Христос консультант».

«Сьогодні західна культура одержима трьома альтернативними «спасителями» — терапією, освітою та багатством, — та не один з них не в змозі дати повного зцілення світу, що розтліває, — сказав архієпископ Керрі. — Наше суспільство в захваті від можливостей зцілення тіла і розуму. Під цим можна зрозуміти, що якщо ми навчимося жити в гармонії з самим собою, все буде просто чудово».

Хоча багато видів терапевтичної практики не містять у собі нічого поганого, вважає примас церкви Англії, терапія не дає відповідей на багато важливих питань духовного життя, зокрема, вона постійно обминає проблему гріха.

«Коли терапія замінює віру, коли терапевтичні техніки сприймаються як вичерпна відповідь на глибокі прагнення і потреби людства, виникає нове ідолопоклонство», — заявив архієпископ Кентерберійський.

Фільм про Ісуса Христа був продемонстрований в буддійському храмі селища М'янма (колишня Бірма)

За повідомленнями однієї із протестантських організацій США, члени якої здійснюють місіонерську поїздку Південною Азією, на демонстрації фільму «Ісус» в М'янмі були присутні старійшини селища і багато його жителів. Після закінчення кіносеансу вони довго задавали християнам запитання про їхню віру. Після бесіди з місіонерами деякі з жителів села, серед них і старійшина, повірили в Христа, а старійшина сусіднього села запросив місіонерів відвідати і його поселення.

Радіоцерква.

Подяку я Тобі складаю...

Осінній вітер листя обриває
Й безжально кидає усім під ноги.
Роки із журавлями відлітають
І не вертаються з далекої дороги.

Спішать роки. Спішу із ними я.
Неначе уперед їх підганяю.
Робота, магазини, дім, сім'я —
Як в замкнутому колі обертаюсь.

Кругом спішу в тенетах марноти,
Все хочу встигнути, усього треба.
Лиш дух торкає серце: «Не спіши.
Ісус з Голгофи дивиться на тебе».

Збудуєш дім. Посадиш виноград,
Але чи будеш в домі тому жити,
І винограднику чи встигнеш дати лад,
І чи вино ти будеш з нього пити?

В словах Господніх істина свята:
Не дбай про тіло, не вмирай духовно.
Ісус на тебе дивиться з хреста,
Страждає й нині Він за нас безмовно.

Коли собі на хвилю уявити,
Що я не зряча, а зовсім сліпа,
Чорною хусткою навкруг все покрито —
Аж темрява душу мою допіка.

Не бачу неба, що красу вбирає,
І сонця, що слезу осушить вмить.
Наперекір зимі підсніжник проростає.
Не бачу я його — і серце зацемить.

Мої ступають так непевно ноги,
Душа від страху почина боліти.
О, Боже, не суди мене так строго,
Що не змогла все вчасно оцінити.

Що я Тобі подяку не складала
Щоденно і належним чином.
Дари Твої в житті своїм приймала,
Неначе бути так завжди повинно.

Насправді це не так, тепер я знаю.
Ось день волошкою розквітнув в житі...
Тепер подяку я Тобі складаю
За те, що дав мені
прозоріння пережити.

Поетична сторінка

Наталія КУРАЧ:

«Коли бувало дуже важко,
Господь втішав мене
віршами і піснями, які
клав на серце».

Народилася Наталія
1 квітня 1958 року в селі
Шляхтинці на Тернопільщині
в учительській сім'ї,
в якій любили і боялись Господа.
Закінчила металургійний
технікум у місті Новомосковську.
Працює лаборантом.
Влітку 1992 року прийняла святе
водне хрещення. Віршує зі шкільної партії.
Тепер пише вірші для Його слави.

Не загаси, Господь, вогонь Святого Духа,
Нехай горить іще спасаючим вогнем.
У мільйонів душ закриті очі й вуха —
В чеканні ангел із караючим мечем.

Спаси усіх, хто гине у безодні
Багатства, слави, суєти, марнот.
О, повернись лицем й спаси усіх сьогодні,
Бо вже на жниво серп готуєш Ти, Господь.

Кожна жертва стала занечисчена
І не в силі викупити гріх,
Цілопалення не в змозі знищити
На землі недоліків людських.

Кров ягнят, що вічно проливалася,
Бог прийняти більше не схотів,
Бо від Нього людство віддалялося
І жертвник в серці спопелів.

І до первородного гріха
Кожен день гріхами додавався,
Люд в ярмі порочним знемагав,
Шлях з Єгипту всім їм забувався.

Світ зробився як страшний Содом.
Ні, не Богу людство поклонялось.
Кожне тіло, знищене гріхом,
Не життю, а страті призначалось.

Але Бог так світ цей полюбив,
Землю цю, що прийняла кров Авеля!..
Душі каїнські Господь не погубив,
Сина в жертву склав до ніг ізраїльських.

Жертва — Син, щоб викупити гріх.
Вже над яслами Голгофа багряніє,
Й закривавлений Ісуса видно слід —
Він спасе від смерті й безнадії.

З Богом у майбутнє!

Відомо, що у демократичних, цивілізованих, правових країнах світу громадяни живуть не лише за головним законом держави — Конституцією, а й за певним девізом, у коротких рядках якого розкривається бажання, прагнення і мета не однієї людини, а цілої нації. Девіз держави — це гасло, яке мобілізує і надихає народ на творчу працю.

Норвежці, наприклад, мають девіз: «Все для Норвегії!». Девіз французів — «Свобода, рівність, братерство!», жителів Америки — «Єдність у різноманітності!», а громадян Ізраїлю — «Будуємо нашу країну, служимо нашому народу!». За втілення у життя висловлених ідеалів невідступно борються громадяни цих країн.

З того часу, як Україна здобула незалежність, кожен з нас гордо промовляє: «Ми — народ!» А коли ми народ, то нашій державі час мати свій девіз. І потрібен він нам як основний життєвий принцип, щоб люди з інших держав могли знати, хто ми є насправді. Ми повинні самі створити для себе девіз, котрий кликатиме нас до високої мети та захопить своєю глибиною, продемонструє світові гідність нашого народу та красу його ідеалів.

На мою думку, девізом для України можуть бути слова: «З Богом у майбутнє!» Звичайно, у кожного виникає запитання: «Чому саме ці слова?» Адже, на перший погляд, вони не виражають ні політичної, ні економічної ідеї. Однак, вдумаймося в ці слова. Хто такий Бог?.. Природа природою, однак є Творець всієї землі. Інакше, хто створив закони природи і закріпив їх владною рукою так, що кожен живий організм безперечно підко-

ряється їм. Ніколи літо не приходило після осені і жодна жива істота не народилася дорослою, ніколи сонце не сходило вночі і на деревах не росли овочі. Отже, хто цей Законодавець! Логіка людська підказує, що це найвищий розум. Я вважаю, що зі мною погодяться всі, коли я скажу, що людина, хоч вона і найрозумніша істота на землі, неспроможна настільки чітко і мудро придумати саме життя. Відомо, що Фалес писав: «Найдревніший за все існуюче — Бог, бо Він не народився. Найпрекрасніший — світ, бо він створений Богом». Найпрекрасніший... Найвищий ступінь порівняння. Отже, вищого не може бути. Це говорить про премудрість Бога. Отож, якщо іти у майбутнє з Премудрим, то можна бути впевненим у завтрашньому дні, бо премудрість — гарант надійності. З історії відомо, що глави держав завжди мали радників, мали тих людей, з якими вирішували найважливіші проблеми; тобто глави держав шукали мудрої поради. Однак і ці держави зазнавали краху. Проте коли керівники держави визнавали Бога, підкорялися Його волі, то мали успіх. Кросбі писав: *Не моторні успіху сягають, Не хоробрим дана перемога, Небо нагородою вінчає Тих, хто покладається на Бога.*

На мою думку, саме так і робив перший президент Америки Джордж Вашингтон, бо коли його секретарку запитали: «Де можна знайти президента у вихідні?» — вона відповіла: «Звичайно ж, у церкві». А як її спитали: «Як же його впізнати серед такої величезної кількості народу?» — отримали відповідь: «Він буде стояти на колінах у

першому ряді». Здавалося б: президент — на колінах?! Так, бо він визнавав премудрість Бога. Відомо, що Авраам Лінкольн подарував своєму найкращому другу на його день народження ніщо інше, як Біблію, підписавши: «Друже, читай і осягай цю Книгу розумом скільки зможеш, а все інше сприймай на віру!» Виникає питання: чому, маючи таку можливість і, я вважаю, широкий вибір подарунків, Авраам Лінкольн вибрав саме Біблію. Напевне, саме ця Книга була для нього чимось найціннішим. Мене зовсім не дивує, що Америка була і є процвітаючою країною. Німеччина ж, винуватиця другої світової війни, після її закінчення була зруйнованою державою. Проте коли уряд цієї країни оголосив щорічний день посту і вибачання перед євреями, то Бог благословляє цю державу до сьогодні (в Біблії сказано, що проклятий той, хто проклинає, і благословен той, хто благословляє народ Божий). Ми, жителі колишнього СРСР, мали змогу за 70 років побудувати могутню державу без Бога, ну а наслідки бачить кожен з нас, і цієї розрухи, мабуть, вистачить не тільки нам та нашим дітям, а й внукам.

У Слові Божому написано: «...бо без мене нічого робити не можете». З сивої давнини люди знають, що успіх залежить від того, наскільки мудрий вибраний керівник. Що може бути краще та надійніше, як обрати своїм керівником Всемогутнього?!

Ось чому я вважаю, що лише з Богом наша молода держава зможе досягнути європейського рівня.

Отож, з Богом у майбутнє, Україно!

*Лілія МАКОВЕЦЬКА,
м.Луцьк.*

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітеріальна рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 8000 примірників

Регістраційний номер: ВЛ 030
від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:

ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Відповідальний редактор:

Юрій ТРОЦЬ

Адреса:

вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06
Факс: (03322) 5-51-82
E-mail: Voice@voice.lutsk.ua